

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.654 van 30 januari 2004
in de zaak A. 105.547/XIV-4870.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat H. VAN VRECKOM,
 kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
 rue Saint-André 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Kazakse nationaliteit, op 5 juni 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van 11 mei 2001 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot bevestiging van de beslissingen van 14 november 2000 van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 16 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 16 december 1999 en zich op 20 december 1999 vluchteling verklaren; dat op 14 november 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 11 mei 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, evenals een schending van de rechten van verdediging, machtsoverschrijding en schending van het algemeen rechtsbeginsel van de objectiviteit en onpartijdigheid.

Overwegende dat de bestreden beslissingen op manifeste wijze een gebrek aan motivering vertonen, in zoverre dat zij zich baseert op een rapport dat opgesteld is door een immigratie-ambtenaar van Binnenlandse Zaken in Kazachstan om de asielaanvraag van de eisers af te wijzen, reeds vanaf het stadium van de ontvankelijkheid en dit zonder de eisers de mogelijkheid te geven om zich te verdedigen omtrent de inhoud van dit rapport.

Dat de bestreden beslissingen het asioldossier van de eisers niet op individuele wijze hebben behandeld, door zich enkel te baseren op eenzijdige informatie, uitgaande van het ministerie van Binnenlandse Zaken, die niet onpartijdig en objectief is in dergelijke rapporten.

Dat de vaststelling dat het asioldossier van de eisers niet aan een individueel onderzoek werd onderworpen, wordt versterkt door het feit dat de bestreden beslissingen geen enkele incoherentie of contradictie weerhouden tussen de verklaringen van Meneer en Mevrouw XXX.

Dat de bestreden beslissingen zich bovendien slechts baseren op enkele delen van uitspraken gedaan door geciteerde personen in het rapport en met andere elementen in het rapport geen rekening houden.

Dat het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt om de beslissingen te motiveren, zowel in rechte als in feite.

Dat de doelstelling van de formele motivering, opgelegd door deze wetsbepaling, tot doel heeft om de betrokkene te laten begrijpen welke motieven hebben geleid tot de beslissing en dat deze doelstelling niet is bereikt in onderhavig geval, enerzijds, omdat de bestreden beslissingen zich baseren op een rapport dat uitgaat van degene die moet

oordelen over de asielaanvragen van eisers en dus niet objectief, noch onpartijdig is en anderzijds, omdat het geciteerde rapport enkel is opgesteld om te pogen een antwoord te geven op de vraag of bepaalde etnische minderheidsgroepen in Kazachstan, in hoofdzaak de Russische minderheid, vervolgd worden door de overheid op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze.

Dat de bestreden beslissingen zich op de voornoemde informatiebronnen steunen om tot de conclusie te komen dat de verklaringen van de eisers bedrieglijk zijn wat betreft de ingeroepen vrees voor vervolging omwille van etnische motieven.

Dat het niet anders kan dan vastgesteld worden dat de bestreden beslissingen slechts gebruik maken van delen uit dit rapport van de Immigratieambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken die zouden kunnen passen in een weigeringsbeslissing voor een kandidaat-vluchteling, terwijl er geen rekening wordt gehouden met andere uitspraken gedaan door geciteerde personen in dit rapport, die aantonen dat de veralgemeende vaststellingen moeten worden gerelativeerd.

Dat de commissaris-generaal zowel in het stadium van de ontvankelijkheid als ten gronde moet rekening houden met alle elementen van een dossier en aldus ook met alle elementen vervat in informatiebronnen waarop hij zich baseert om een beslissing te nemen.

Dat bovendien het geciteerde rapport niet vrij is van tegenstrijdige informatie, wat toelaat om op zijn minst de stelling van de bestreden beslissingen in twijfel te trekken volgens dewelke er helemaal geen sprake is van vervolging van de Russische bevolkingsgroep, wat de hoofdstelling is dat het Immigratierapport wilt bewijzen.

Dat het rapport het heeft over de toestand van de etnisch Russen in het algemeen, wat niet uitsluit dat er wel individuele gevallen van vervolging van etnisch Russen kunnen bestaan omwille van hun etnische oorsprong, zoals trouwens het rapport zelf aangeeft (stuk 2, p. 2).

Dat namelijk Meneer Abdul Ghoul, hoofd van het UNHCR liaison office in Almaty stelt:

‘Er zijn dan ook volgens mij persoonlijk, en deze mening wordt door vele andere mensen gedeeld, geen redenen om aan Kazachen de vluchtelingenstatus toe te kennen. Natuurlijk zijn individuele gevallen van vervolging nooit uit te sluiten’ (stuk 2, p. 2).

Dat Meneer Ghoul, enerzijds de uiterst radicale stelling inneemt dat er geen reden is om aan Kazachen de vluchtelingenstatus toe te kennen, maar dan onmiddellijk vervolgt met toe te geven dat individuele gevallen van vervolging nooit zijn uit te sluiten, wat erop wijst dat hoe dan ook, iedere asielaanvraag moet blijven behandeld worden op individuele basis en dat er geval per geval moet nagegaan worden of er geen sprake is van een individueel geval van vervolging, dat op uitdrukkelijke wijze niet wordt uitgesloten.

Dat de bestreden beslissingen dus een manifest gebrek aan motivering vertonen door de eisers niet een verhoor toe te staan in dringend beroep en niet te motiveren waarom men van oordeel is dat er in hun geval geen sprake is van een vervolging omwille van etnische redenen, gezien dit niet wordt uitgesloten door het rapport waarop de bestreden beslissingen zich baseren om te stellen dat er in het geheel geen sprake zou zijn van een vervolging van etnische minderheden, wat wordt tegengesproken door het rapport, dat individuele gevallen van vervolging niet uitsluit.

Dat de Raad van State al verschillende keren heeft geoordeeld dat de commissaris-generaal zich niet kan beperken tot een stereotype, vage formulering als motivering en zich moet baseren op het geheel van de elementen van een dossier, niet enkel op de elementen van het dossier die lijken te pleiten voor een weigering van het toekennen van het statuut van vluchteling (stuk 3; R.v.St., 51.146, 16 januari 1995, geciteerd in Bernard F., ‘La procédure de reconnaissance de la qualité de réfugié à l’épreuve de la censure du Conseil d’Etat (Examen de Jurisprudence 1994-1998), Deuxième Partie, R.D.E., 1999, n/ 102, p. 114).

Dat de bestreden beslissingen zich enkel baseren op een rapport dat niet objectief, noch onpartijdig is en bovendien enkel die elementen uit het rapport halen die tegen de erkenning van de eisers pleiten, terwijl dit rapport ook elementen bevat die twijfels doen rijzen over het feit of er in het totaal geen sprake is van vervolging van de etnische minderheden en in casu de Russische minderheid, zoals hierboven aangehaald.

Dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze en conform het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 zijn gemotiveerd door zich enkel te baseren op gedeeltelijke informatie uit het rapport, zonder de asielaanvraag van de eisers aan een individueel onderzoek te onderwerpen, wat een methode is die volledig wordt gerechtvaardigd door de inhoud van het rapport dat individuele vervolgingen niet uitsluit, zodat er moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissingen een manifeste motiveringsfout maken door te stellen dat dit rapport vaststelt dat er in het geheel geen sprake is van vervolgingen van etnische minderheden, omdat dit door het rapport zelf wordt gerelativeerd.

Dat het rapport zelf stelt dat Kazachstan worstelt met een corrupte politie en afwezigheid van een onafhankelijk rechtssysteem en ook Meneer Zhovtis Evgeny, directeur van het Kazachstan International Bureau for Human Rights and Rule of Law, stelt dat er

natuurlijk altijd individuele gevallen zijn, maar daar hebben we het nu niet over ... (stuk 2, p. 3).

Dat er toch wel degelijk over individuele gevallen van vervolging moet worden gesproken, en dat deze dus wel degelijk bestaan, zodat de bestreden beslissingen niet op voldoende wijze hebben gemotiveerd waarom men van mening is dat er in het geval van eisers geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, want het rapport laat niet toe om deze conclusie te nemen in elk geval van Kazachse staatsburgers behorend tot een etnische minderheid die een asielaanvraag indienen.

Dat men na onderzoek van de aangehaalde informatiebronnen door de bestreden beslissingen moet vaststellen dat individuele gevallen van vervolging niet worden uitgesloten en dat daarom iedere asielaanvraag op individuele wijze moet worden behandeld.

Dat aangehaalde informatiebronnen door de bestreden beslissingen op manifeste wijze niet op correcte wijze motiveren waarom het niet nodig zou zijn om de eisers niet te horen in dringend beroep.

Dat, gelet op de vaststelling van de informatiebronnen dat individuele gevallen van vervolging niet uit te sluiten zijn, niet op geldige wijze kan besloten worden dat de verklaringen van de eisers bedrieglijk zijn en dat het een schending van de rechten van verdediging uitmaakt dat de commissaris-generaal aan de eisers niet de mogelijkheid heeft gegeven om verhoord te worden in dringend beroep omtrent hun individuele vrees voor vervolging.

Dat dit een schending uitmaakt van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980, gelet op het feit dat de doelstelling van de formele motiveringsvereiste niet werd bereikt, namelijk aan de betrokkenen de redenen te laten begrijpen van de negatieve beslissing.

Dat men op zijn minst aan de eisers de mogelijkheid moest geven om in dringend beroep uit te leggen waarom zij wel ernstige redenen heeft om vervolgd te worden en wel een individueel geval van vervolging zijn omwille van hun etnische oorsprong en op zijn allerminst de bestreden beslissingen op die manier had, moeten motiveren opdat de eisers zouden begrijpen waarom men oordeelde dat zij niet, als individuele gevallen, een gegronde reden hebben om vervolgingen te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

Dat de bestreden beslissingen op manifest verkeerde wijze het geciteerde rapport interpreteren door er uit af te leiden dat er in het geheel geen sprake zou zijn van vervolgingen van mensen van Russische oorsprong in Kazachstan en dit dus een manifest gebrekkige motivering inhoudt van de bestreden beslissingen.

Dat er bovendien kan getwijfeld worden aan de betrouwbaarheid en de accuraatheid van de gevoerde werkmethode om dit rapport op te stellen als men de verklaringen van Meneer Zhovtis Evgeny (directeur van het Kazachstan International Bureau for Human Rights and Rule of Law) zoals weergegeven in het rapport van de Immigratieambtenaar vergelijkt met latere verklaringen die hij doet in een Kazakse krant.

Dat volgens het rapport van de Immigratieambtenaar, Meneer Zhovtis Evgeny het volgende heeft verklaard:

‘(...) Ik heb een heel aantal van de asielrelazen van etnische Russen die in Canada de status van vluchteling vroegen gelezen. Het waren complete leugens. Je moet niet vergeten dat de Russen de helft van de bevolking uitmaken. Indien er werkelijke vervolging zou zijn ten opzichte van deze groep zou dat een ongelooflijke heisa op politiek vlak veroorzaken. Er werken namelijk nog een heel aantal Russen in de administratie ondanks de ‘kazaficatie’ of positieve discriminatie van de etnische Kazakken. Een heel aantal Russen die zich hier zijn komen melden en kloegen over ‘slechte behandeling’ door de Kazakken hebben de vermeende feiten nooit kunnen staven. Wel zijn er veel emoties. De Russen die het land reeds hebben verlaten behoorden tot de hoger opgeleiden. Diegene die achterbleven zijn vaak ‘gewone’ mensen. 90 % van de Russisch sprekende gemeenschap heeft geen positief toekomstbeeld.’

Immigratieambtenaar: Hoe staan de autoriteiten tegenover de inter-etnische verhoudingen ?

Zhovtis: Elke inter-etnisch conflict wordt vermeden en tot nog toe is dat gelukt; er zijn natuurlijk altijd individuele gevallen maar daar hebben we het nu niet over. De autoriteiten leveren echter wel geen inspanning om het gevoel van onbehagen dat onder de bevolking leeft te verhelpen. De inter-etnische verhoudingen waren in de periode 1991-1995 veel slechter dan op dit ogenblik. Tot 1995 bijvoorbeeld was het niet mogelijk om een coalitie te vormen. Nu vormen delicate discussies zoals die bijvoorbeeld over het statuut van het Kazachs en het Russisch meestal geen probleem meer.’

Dat de verklaringen van dezelfde Meneer Zhovtis in een krantenartikel van een Kazachse krant de volgende zijn (vrije vertaling):

‘De kandidaat-vluchtelingen van Kazachstan die zijn afgewezen en terug zullen komen, zullen hun leven terug van nul moeten beginnen. Zij zullen zich natuurlijk op de zwarte lijst bevinden wat betreft werk en hun maatschappelijke aanpassing. Dit zal worden gedaan op niveau van de staat.

Het ministerie van Buitenlandse Zaken heeft beweerd dat er geen vervolgingen zullen zijn, maar volgens mijn eigen mening, kan de minister eender wat zeggen en een totaal ander ding doen in de praktijk.

Ik ben er praktisch zeker van dat de overheden die deportatie als voorwendsel zullen nemen om aan alle mensen van het land een lesje te leren.

Er moet ook eens luidop gezegd worden dat het niet toevallig is dat de mensen verhaaltjes zouden vertellen en dat er zal moeten op gelet worden dat de agenten van het Nationale Veiligheidscomité (ex-KGB) aanwezig zullen zijn op het vliegveld om de kandidaat-vluchtelingen een goed onthaal te geven.' (stuk 4)

Dat de uiteenlopende verklaringen van Meneer Zhovtis in de ene bron en de andere, op zijn minst gezegd, verbazen.

Dat volgens het rapport van de Immigratieambtenaar, Meneer Zhovtis beweert dat er geen enkele reden zou zijn van vervolging van etnische minderheden, hoewel hij individuele gevallen van vervolging niet uitsluit (verklaring die dan weer totaal genegeerd wordt door de bestreden beslissing) en later verklaart diezelfde Meneer Zhovtis dat het niet zonder reden is dat vele Kazachen zogezegd 'verhaaltjes' gaan vertellen, daarmee duidelijk kritiek uitend op de regering.

Dat hieruit twee mogelijke conclusies voortvloeien, namelijk dat ofwel Meneer Zhovtis op lacunaire en verkeerde wijze werd geciteerd in het Immigratieambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken, ofwel dat Meneer Zhovtis een totaal onbetrouwbare bron is om een objectief oordeel te geven over vervolgingen van etnische minderheden, waarbij men zich dan de vraag kan stellen hoe betrouwbaar de geciteerde Kazachse mensenrechtenorganisaties zijn, vermits Meneer Zhovtis directeur is van het Kazakhstan International Bureau for Human Rights and Rule of Law.

Dat men op zijn allerminst kan zeggen dat door deze vaststellingen de objectiviteit, de onpartijdigheid en betrouwbaarheid van de aangehaalde informatie door de bestreden beslissingen alweer eens kan in twijfel worden getrokken.

Dat diezelfde Meneer Zhovtis beweert dat de interetnische verhoudingen in de periode 1991-1995 veel slechter waren dan op dit ogenblik en dat tot nu toe elk interetnisch conflict werd vermeden.

Dat die bewering als compleet onbetrouwbaar en vals overkomt, nu de commissaris-generaal er ook op de hoogte van moet zijn dat de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen in 1998 nog in twee beslissingen tot erkenning van een Kazach van Russische origine toegeeft dat er misschien geen opzettelijke vervolgingscampagne is van de overheden ten aanzien van personen van Russische origine, maar dat het echter niet uitgesloten is dat de politiek van positieve discriminatie ten voordele van etnische Kazachen die wordt toegepast in bepaalde sectoren, zoals het onderwijs, vergezeld gaat met discriminerende maatregelen ten aanzien van de leden van andere gemeenschappen (stuk 5: CPRR 98-0623/F837 en CPRR 98-1393/F838, geciteerd in RDE, 1999, p. 105, p. 619).

Dat de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen verder gaat door vast te stellen dat de militanten van verenigingen die streven naar de bescherming van de belangen van de Russische minderheden, het voorwerp hebben uitgemaakt van repressieve maatregelen (stuk 5).

Dat deze rechtspraak ook in tegenspraak is met de beweringen van Meneer Zhovtis en de verklaringen van andere personen die worden aangehaald in het rapport.

Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geacht wordt op de hoogte te zijn van deze rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie die Kazachen van Russisch oorsprong heeft erkend als vluchteling, gebaseerd op objectieve informatie, namelijk een rapport van de Commission de l'immigration et du status des réfugiés, Ottawa, Canada, getiteld 'Kazachstan, événements politiques et situations des minorités, 1997.

Dat het rapport van de Immigratieambtenaar van Binnenlandse Zaken door te komen tot de conclusie dat er geen vervolging is van etnische minderheden, totaal in strijd is met de informatiebronnen van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen, die de toestand daar zelfs als ernstig genoeg hebben beoordeeld om Kazachse asielzoekers van Russische oorsprong het statuut van vluchteling toe te kennen.

Dat om die reden de aangehaalde informatiebronnen door de bestreden beslissingen op objectieve wijze kunnen beoordeeld worden als onbetrouwbaar, niet objectief, noch onpartijdig en niet in overeenstemming met andere betrouwbaardere informatiebronnen, zodat de bestreden beslissingen zich niet kunnen baseren op dat rapport om, zonder de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 te schenden, te motiveren waarom het niet nodig is om de eisers te horen in dringend beroep en tot de conclusie te komen dat hun asielaanvragen bedrieglijk zijn.

Dat ten overvloede, om de onbetrouwbaarheid en subjectiviteit van het aangehaalde rapport van de Immigratieambtenaar te onderstrepen, er kan gewezen worden op een onderzoek gepubliceerd in de uitgave van augustus 2000 van het magazine 'Kontinent' (Almaty): enkel 4,2 % van de ondervraagde mensen meent dat er een interetnische harmonie bestaat in Kazachstan, terwijl 30,7 % daaraan twijfelden en 23,1 % bevestigden dat deze niet bestaat (stuk 6, verslag van het Seminarie-Conferentie in het Parlement

gevolgd door een persconferentie over de mensenrechten in Kazachstan: een andere blik, p. 6).

Dat hetzelfde onderzoek eveneens aantoont dat 66 % van de ondervraagde etnische Kazachen van oordeel is dat het Kazachs de enige officiële taal zou moeten worden van het land, terwijl 73,9 % van de niet-Kazachen menen dat er op zijn minst twee talen zouden moeten zijn (stuk 6, p. 6).

Dat het verslag tot de conclusie komt dat deze moedwillige politiek geleid door de overheid niet zal worden herzien, gelet op de publieke opinie en dat men er zich dus kan aan verwachten dat de interetnische relaties in Kazachstan meer en meer er zullen op achteruitgaan (stuk 6, p. 6).

Dat bovendien de bestreden beslissingen zich schuldig maken aan machtsoverschrijding door zich te baseren op een rapport dat uitgaat van het ministerie van Binnenlandse Zaken, die de tegenpartij is in deze zaak en de rechter over de asioldossiers van de eisers, wat impliceert dat het aangehaalde rapport onpartijdig en subjectief is, alleszins in de conclusies die de bestreden beslissingen eruit halen.

Dat, gezien het rapport voorziet dat individuele gevallen van vervolging bestaan omwille van de etnische origine, moet elk dossier individueel bekeken worden en kan er niet beweerd worden dat vervolging omwille van etnische en religieuze redenen totaal uitgesloten is in Kazachstan, vermits dit zelfs wordt tegengesproken door het aangehaalde rapport zelf.

Dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom de eisers niet aannemelijk maken dat zij een individueel geval van vervolging omwille van etnische en religieuze redenen is, wat wordt mogelijk geacht door het geciteerde rapport.

Dat om die redenen de bestreden beslissingen zich niet konden baseren op het geciteerde rapport zonder de hoger vermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen te schenden.

Dat daar nog aan toegevoegd moet worden dat de bestreden beslissingen geen enkele incoherentie of contradictie weerhouden tussen de verklaringen van de eisers, wat de vaststelling dat de asioldossiers van de eisers niet aan een individueel onderzoek zijn onderworpen, nog meer kracht bijzet.

Dat het in alle geval een schending van de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 uitmaakt, evenals van het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, net als van de algemene rechtsbeginselen van de rechten van verdediging en verbod op machtsoverschrijding dat de eisers zich over deze elementen niet hebben kunnen verdedigen tijdens een verhoor in dringend beroep, gelet op de totaal verkeerde interpretatie van de aangehaalde informatiebronnen en het gebrek aan objectiviteiten onpartijdigheid ervan.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in essentie betogen dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd, omdat zij gesteund is op een deel van een rapport dat is opgesteld door een immigratieambtenaar van Binnenlandse Zaken; dat deze informatie eenzijdig, partijdig en subjectief is en dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de vaststelling in het rapport dat individuele gevallen van vervolging niet uit te sluiten zijn;

Overwegende dat de verzoekende partijen er verkeerdelijk van uitgaan dat de commissaris-generaal zich slechts op één rapport steunt; dat in de bestreden beslissingen naast het rapport van een immigratieambtenaar van Binnenlandse Zaken nog een rapport van Cedoca en twee krantenartikelen worden vermeld; dat de verzoekende partijen deze informatie trachten te weerleggen door te betogen dat in het rapport wordt gesteld dat individuele gevallen van vervolging niet uit te sluiten zijn en te verwijzen naar andere rapporten; dat de verzoekende partijen met een algemene bevestiging van hun standpunt dat zij wel vervolgd werden en met de verwijzing naar rapporten betreffende de algemene toestand in Kazachstan, zonder deze op hun eigen concrete toestand te betrekken, niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk

onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem door de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is gegeven, heeft genomen; dat de verplichting voor het bestuur om de rechten van de verdediging en de hoorplicht na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geen dergelijk voorschrift bevat; dat het enige middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronde middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig januari tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.